

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 441-6501

Ügyszám: FRP/907 /2012/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

103/2013. (IV. 10.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) **panaszosok**¹ 2012. november 12-én előterjesztett **panaszát** a 2013. április 10-én – dr. Kádár András Kristóf és dr. Féja András testületi tagok távollétében – megtartott zárt ülésén hozott döntése alapján

á t t e s z i

az intézkedést foganatosító szerv – a K.városi Rendőrkapitányság – vezetőjéhez.

A vizsgált ügyben alapjogot sértő intézkedésre nem került sor, illetve alapjogot sértő intézkedés nem állapítható meg.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

I.

1) A panaszosok 2012. november 12-én postai és elektronikus úton is előterjesztették panaszukat a velük szemben 2012. november 4-én foganatosított intézkedés miatt. A panaszosok 2012. november 4-én érkeztek a fővárosból az utolsó vonattal S. községbe. Mindketten nehéz hátizsákokat viseltek elől a vállukon, valamint hátul a hátukon.

22 óra 50 perc körül a K. utcában az egyik ház előtti járdán a panaszos férfi az árok fűszálain vízcseppeket vett észre és – diplomás fotográfus lévén – egy sorozat részeként meg kívánta örökíteni, ezért térdre ereszkedett a fűszálak fotózásához. A panaszos nő eközben a panaszos férfi mellett állt és várakozott. A képek készítése alatt egy – szolgálati jelleg nélküli sötétkék O. típusú gépkocsi állt meg az úttesten, melynek vezetője rákérdezett, hogy kik a panaszosok, honnan jöttek, és merre tartanak. A panaszosok nem tudták mire vélni a kérdést, mivel nem

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

tudták, hogy rendőrökkel állnak szemben, ezért figyelmen kívül hagyták a kérdést és nem kívántak válaszolni, valamint az újból elhangzott, megismételt kérdésekre sem feleltek. A gépkocsi sofőrje ezt követően megkérdezte, „hogya azt mondjuk rendőrök vagyunk, megmondják?”. A panaszosok azt felelték, hogy amennyiben igazolják magukat, hogy valóban rendőrök és személyazonosságuk igazolására szólítják fel őket, természetesen engedelmesskednek. A rendőrök azonban még mindig nem szálltak ki a gépkocsiból, hanem megkérték a panaszosokat, hogy menjenek oda az autóhoz és egyből látni fogják, hogy ők valóban rendőrök. A panaszosok a kérés teljesítését megtagadták, ezt követően a rendőrök kiszálltak a járműből. A rendőrök a panaszosok elmondása szerint vélhetően egyenruhát viseltek, láthatósági mellény nélkül és – köszönés és bemutatkozás nélkül – megkérdezték, hogy most ahogy látják, hogy valóban rendőrökkel állnak szemben, válaszolnak-e arra a kérdésükre, hogy honnan hová tartanak. A panaszosok elmondták, hogy véleményük szerint nem kötelesek úti céljukról tájékoztatást adni, azonban ha igazolásra szólítják fel őket, annak eleget tesznek. Ezt követően igazoltatták a rendőrök a panaszosokat. Az intézkedés alatt is kintartottak a rendőrök amellet, hogy mondják meg, hogy mit csinálnak a panaszosok S. községben. A panaszosok véleménye szerint burkoltan ugyan, de „cigányoztak” is a rendőrök, mivel elmondták, hogy „S. község egy veszélyes hely, itt olyan emberek vannak”.

Tekintettel arra, hogy a panaszos nő ekkor már tudatában volt annak, hogy panasszal fog élni az intézkedés ellen, a mobiltelefonján ekkor bekapcsolta a hangfelvételt, s a panaszos férfi pedig elővett egy cédulát, tollat annak érdekében, hogy felírja az őket igazoltató rendőr azonosítószámát. A panaszos férfi állítása szerint ekkor a rendőr rászólt, hogy „ne turkáljon a zsebeiben, Amerikában ez nem így működne”, illetve a rendőr elmondta, hogy ha a panaszosok kíváncsiak a nevére, a parancsnoka nevére, szolgálati helyére, szívesen elárulja nekik.

A panaszosok sérelmezik, hogy a rendőr az intézkedés megkezdése előtt nem közölte az azonosítószámát, valamint az igazoltatás célját. Amikor a panaszosok ennek hangot adtak, a rendőrök azzal védekeztek, hogy nem szükséges az elején megmondani, ráér az intézkedés végén is. A panasz végén a panaszosok kitérnek arra, hogy az intézkedés végén az intézkedő rendőr megkérdezte, hogy még mindig kíváncsiak-e a panaszosok a nevükre és azonosítószámukra, azonban a panaszos férfi közölte, hogy nincs már rá szüksége, hiszen megjegyezte az intézkedő rendőr azonosítószámát.

2) A Testület 2012. november 27-én kelt levelében tájékoztatta a panaszosokat az intézkedéskor hatályos Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (továbbiakban: Rtv.) Testületre irányadó hatásköri és eljárási szabályairól, valamint pontosító kérdéseket tett fel a panasszal kapcsolatban.

A panaszosok 2012. december 12-én kelt válaszlevele szerint a rendőrök átmeneti szolgálati ruhát viseltek, ezért – a sötét miatt – csak egészen közelről volt látható, hogy rendőrökkel állnak szemben. Az igazoltatást végző rendőr ruháján volt egyedül azonosító szám, név, illetve bármilyen egyéb kitűző nélkül. A másik rendőr ruháján nem láttak semmit, részben a sötét miatt, részben pedig amiatt, hogy ő az igazoltatás során háttérbe húzódott. A szolgálati helyükre vonatkozóan nem nyilatkoztak a rendőrök, csupán a későbbi beszélgetésből derült az ki, hogy az igazoltató rendőr már 18 éve rendőr S. községben.

Az igazoltatás céljával összefüggésben a panaszosok azt adták elő a panaszuk kiegészítésében, hogy arra kifejezetten rákérdeztek a rendőröknél, azonban a válasz annyira

volt, hogy az igazoltatásuk célja a személyazonosságuk megállapítása, tekintettel arra, hogy a rendőrök nem ismerik őket. A válaszlevél szerint az intézkedés végén a rendőrök semmiféle tájékoztatást nem adtak az esetleges panasz megtételének módjáról, lehetőségeiről és határidejéről.

A válaszlevélhez a panaszosok mellékelték az intézkedés során készített – körülbelül annak felénél kezdődő – hangfelvételt. A hangfelvételen az alábbi – mindkét fél részéről teljesen higgadt, kulturált és udvarias hangnemben folyó beszélgetés hallható.

A felvétel azzal indul, hogy az intézkedő rendőr elmondja, hogy „majd az intézkedés végén elmondja”, mire a panaszos férfi erre reagálva elmondja, hogy látja ő is, így szerinte ugyanazt megteheti ő is, mint amit a rendőr megtesz. A panaszos férfi ezután megkérdezi, hogy szabálytalannak minősül-e ha ő (a panaszos férfi) felírja az azonosító számát, erre a rendőr elmondja, hogy nem az, és elmondja szívesen a nevét, a parancsnokát is. Erre a panaszos férfi azt feleli, hogy nem kell, mert nem kérdezi meg a nevét, miért kéne neki azt megkérdeznie. Az intézkedő rendőr ezután úgy folytatja, hogy „azt viszont szeretném, ha a tudná, hogy amikor rendőri intézkedés alatt áll, olyankor nem szabad a zsebében nyúlkálnia, matatni hátul”, majd megjegyzi, hogy Amerikában ez nem így működik. A panaszos férfi elmondja, hogy ez nem Amerika, illetve nem tudja, hogy Amerikában hogy működik, de ha itthon így van, akkor a rendőr legyen szíves ezzel kezdeni az intézkedést, hogy amíg ő (a panaszos) intézkedés alatt áll, addig ne turkáljon a zsebében. Az intézkedő rendőr azt válaszolja erre, hogy véleménye szerint ezt a panaszos férfinak, mint jogkövető állampolgárnak tudnia kéne. Hosszabb csend után ezt követően a panaszos nő elmondja, hogy ő úgy tudja, hogy mikor igazoltatnak valakit, először meg kell jelölniük a rendőröknek a célt. A másik rendőr elmondja, hogy ezt utána is meg lehet mondani, a panaszos nő újból elkezd mondani, hogy ő nem így tudja, ekkor az igazoltatást végző rendőr kijelenti, hogy ők elmondták a célt. A panaszos férfi megkérdezi, hogy mi az (az igazoltatás célja), erre a rendőr azt feleli, hogy a személyazonosságuk megállapítása. A panaszos férfi megkérdezi, hogy milyen okból kifolyólag? Az igazoltató rendőr elmondja, hogy mivel nem idevalósiak; a másik rendőr eközben elmondja, hogy a kapu bejárata előtt nagy cuccokkal álldogálnak késő este, illetve rákérdez, hogy miért ne lehetne megkérdezni? A panaszos férfi és nő is egyaránt visszakérdez, hogy azt, hogy honnan hová mennek, miért kérdezik meg? (Az egyik rendőr feltételezhetően azt mondja, hogy nem csak ezt kérdezték, mire a panaszos férfi elmondja, hogy „de, de, ezzel kezdték az intézkedést”). A panaszos nő továbbfolytatja, hogy „ne haragudjon, ilyen az átkosban volt, hogy sétálgatunk-sétálgatunk”. Az igazoltatást végző rendőr elmondja, hogy ilyenkor rengeteg turista van, akik sokszor eltévednek, ezért kérdezte meg, hogy honnan hová tartanak, tudnak-e esetleg segíteni. A panaszos férfi azt állítja, hogy ilyet nem kérdeztek tőlük, azonban a rendőr ezt cáfolja és elmondja, hogy amikor megálltak az autóval a panaszosok mellett, megkérdezték, hogy hová mennek, tudnak-e segíteni. A panaszos férfi kitart amellett, hogy ő nem hallott ilyen felajánlást és továbbra sem érti a helyzetet. A panaszos férfi elmondja, hogy az ő szemszögéből nézve más jellege volt ennek a dolognak, persze lehet, hogy az intézkedő rendőr ezt másként látja. Az intézkedést végző rendőr megerősíti, hogy az ő (saját szemszögéből) nézve „nem volt más jellege a dolognak”. A panaszos férfi azt feleli, hogy ő nem akar vitatkozni, ő másként látja a dolgot.

Rövid szünet után az intézkedő rendőr a rádión keresztül – nevének említésével – priorálást kér. (Közben a férfi panaszos eközben nagyon halkán beszélget a panaszos nővel, amit a nagy háttérzaj miatt nem lehet érteni, csupán a mondat végét, hogy a „harmatcsepp fényképezésből ez lett”. A másik rendőr megjegyzi, hogy ezt eddig egyszer sem mondta, hogy harmatcseppet

fényképezett, közben az igazoltatást végző rendőr meglepődve visszakérdez, hogy valóban harmatcseppet akartak fotózni a panaszosok? A panaszos kedélyesen azt válaszolja, hogy tényleg azt fotózott, ami úgy történt, hogy megálltak „smacizni” és közben észrevette a szeme sarkából, hogy milyen szép az a fűszál. A panaszos kicsit el is neveti magát és elmondja, hogy tényleg ez történt, nem akar ebből viccet csinálni. Az intézkedő rendőr elmondja, hogy nincs ezzel semmi probléma. Időközben a rádió visszajelez, hogy kezdődhet az adatok közlése. A panaszos férfire vonatkozóan az adatok bediktálása megtörténik, közben elhangzik, hogy közbiztonsági célból történik az ellenőrzés. Ezt követően a panaszos nő adatait diktálja be az intézkedő rendőr. Közben azt hallani, hogy a férfi panaszos azt mondja a panaszos nőnek, hogy sok mindenhol volt fotózni az elmúlt években, különböző tüntetéseken a sorfal mindkét oldalán és eddig ilyen nem volt (itt az autók zajától nem érthető, hogy mit mond, feltehetően olyasmit, hogy nem igazoltatták, illetőleg nem volt ebből problémája eddig), mikor egy harmatcseppet fotózott. Az intézkedő rendőr közben elmondja, hogy a második személyre is a közbiztonsági ellenőrzés kerüljön rögzítésre.

Az igazoltatást végző rendőr bekapcsolódik a beszélgetésükbe, amely során a panaszos férfi elmondja, hogy ez a munkájával jár, amire a rendőr azt válaszolja, hogy (ez) neki is a munkájával jár. A panaszos férfi viccelődve elmondja, hogy gondolja, hiszen nem lehetett nagy élmény. Az igazoltatást végző rendőr rákérdez, hogy most akkor szeretnék-e tudni a nevét és azonosító számát, amire a panaszosok azt válaszolják, hogy nem, mert megjegyezték, jó a számmemóriájuk. Végezetül a panaszosok és a rendőrök jó éjszakát kívánva udvariasan elköszönnek egymástól.

II.

A Testület az ügy érdemi vizsgálata, a tényállás alaposabb megismerése érdekében felvilágosítást kért az Országos Rendőr-főkapitányság Ellenőrzési Szolgálatán keresztül a K. városi Rendőrkapitányság (továbbiakban: rendőrkapitányság) vezetőjétől, valamint megküldeni kérte az ügygel kapcsolatos valamennyi rendőrségi dokumentumot. A megküldött iratok közül a panasz szempontjából releváns okiratok a következők.

1) A 2013. január 11-én kelt, igazoltatást végző r. főörzszászlós által aláírt, a Testület kérdéseinek megválaszolása érdekében készült jelentése a következőképp számol be a történetekről.

2012. november 4-én 18 órától 2012. november 5-én 06 óráig gépkocsizó járőrszolgálatot látott el S. község Rendőrőrs illetékességi területén a K. városi Rendőrkapitányság járőrével, r. őrmesterrel. A járőrszolgálatot egy megkülönböztető jelzés nélküli gépjárművel látták el a rendőrök.

A szolgálat teljesítése során 22 óra 45 perc körül a S. község, K. út 15. szám előtti járdaszakaszon tartózkodik két személy, egy férfi és egy nő, akiknek a hátukon és mellükön is hátizsákok voltak. A férfi guggoló helyzetben a földön keresgélt valamit, a nő mellette állt. A gépjárművel melléjük érve r. főörzszászlós megállt, letekerte az ablakot, napszaknak megfelelően köszönt, közölte, hogy rendőrök, majd megkérdezte, hogy segíthetnek-e valamiben. A r. főörzszászlós azt gondolta, hogy a panaszosok turisták, akik eltévedtek és szeretett volna a segítségükre lenni. A kérdésre a panaszosok kérdéssel feleltek, megkérdezték, hogy miért segítenének és, hogy ők (a rendőrök) kicsodák. Ezt követően r.

főtörzszászlós és r. őrmester kiszálltak a gépjárműből, a két személyhez léptek, akiknek r. főtörzszászlós a napszaknak megfelelően ismételten köszönt, tisztelgett, közölte a nevét, rendfokozatát, szolgálati helyét és jelvéyszámát, és megkérte a panaszosokat, hogy személyazonosságuk megállapítása céljából az okmányaikat adják át. A panaszosok ennek eleget tettek, r. főtörzszászlós leigazoltatta őket, s a K. városi Rendőrkapitányság ügyeletén keresztül priorálta őket. Az igazoltatás során ismét megkérdezte őket, hogy honnan és hová mennek, mivel nem helybéliek, és r. főtörzsőrmester újra megkérdezte, hogy segíthet-e nekik. A panaszosok erre továbbra sem voltak hajlandóak nyilatkozni, inkább az érdekelte őket, hogy erre miért van szükség, illetve elmondták, hogy ők semmilyen törvénybe ütköző cselekményt nem követtek el, csupán egy fűszálon lévő harmatcseppet szerettek volna lefotózni. A r. főtörzszászlós elmonda, hogy S. községben előfordultak már személy elleni erőszakos cselekmények, és a rendőrök szeretnék megelőzni, hogy ilyen jellegű cselekmények áldozatává váljanak a panaszosok.

Az intézkedés befejeztével a r. főtörzszászlós újból közölni akarta a nevét és a jelvéyszámát, azonban a panaszosok elmondták, hogy nem szükséges, mert megjegyezték. Az intézkedés végén a napszaknak megfelelő elköszönés után járőrtársával távoztak a helyszínről.

2) Az intézkedésben részt vevő másik rendőr (továbbiakban: r. őrmester) 2013. január 12-én kelt jelentése az előzőekhez képest az alábbi új információkat tartalmazza.

Az igazoltatással összefüggésben a jelentés azt tartalmazza, hogy r. őrmester arról tájékoztatta a panaszosokat az intézkedés okával kapcsolatban, hogy ahhoz, hogy ő intézkedés alá vonjon valakit, elegendő számára, hogy este 11 óra körül valaki nagy hátizsákkal a hátán guggol egy kapualjban. A panaszosok azonban ezt nem vették tudomásul, azt firtatták, hogy miért kell őket igazoltatni, mikor nem tettek semmit.

Az intézkedés befejeztével, amikor r. főtörzszászlós újból közölni akarta a panaszosokkal a nevét és a jelvéyszámát, a panaszosok elmondták, hogy nem szükséges elmondani, mert megjegyezték és az egyenruháról is le tudták olvasni.

Végezetül a jelentés az intézkedés stílusára vonatkozóan arról számol be, hogy a panaszosok az egész intézkedés alatt fellengzős hangnemben beszéltek velük, nem akarták megérteni, hogy miért kezdeményeztek velük szemben intézkedést.

3) A Testület rendőrkapitányság vezetőjének címzett felvilágosítást kérő megkeresésében foglalt kérdésekre válaszolva a kapitányságvezető 2013. január 15-én kelt levele az alábbiakat tartalmazza.

A rendőrök szolgálatuk teljesítése során használt gépkocsi nem volt szolgálati jelleggel ellátva, az intézkedő rendőrök a Magyar Köztársaság Rendőrsége Öltözködési Szabályzatáról szóló 10/2012. (OT. 6.) ORFK utasítás 2. sz. mellékletében szereplő módon 10M mintájú gyakorló öltözetet viseltek, ahogyan az az eligazításukban is szerepelt. Az intézkedés alá vont panaszosokkal a rendőrök közölték az intézkedés tényét és az igazoltatásuk okát, a panaszosok adatainak lekérése a K. városi Rendőrkapitányság ügyeletén keresztül történt.

Az intézkedés során lezajlott, a panaszosok által kifogásolt párbeszéddel („S. község egy veszélyes hely, itt olyan emberek vannak”, „Amerikában ez nem így

működne....Demokráciában...”, valamint, hogy az igazoltatást végző rendőr felszólította a panaszos férfit, hogy ne turkáljon a zsebében) kapcsolatban a válaszlevél arról számol be, hogy az nem konkrétan/pontosan így hangzott el, ugyanakkor a panaszosok úti céljára vonatkozóan a rendőrök valóban tájékoztatást kértek.

III.

A Testületnek először azt kellett megvizsgálnia, hogy mely panaszosi sérelmek vizsgálatára terjed ki a hatásköre.

Az intézkedéskor hatályos Rtv. 92. § (1) bekezdése szerint, *akinek* az e törvény IV., V. és VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása alapvető jogát sértette – választása szerint – panasszal fordulhat az intézkedést fogantatosító rendőri szervhez, vagy kérheti, hogy panaszát az országos rendőrfőkapitány, valamint a főigazgatók a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően bírálják el.

Fentiek értelmében a Testület hatáskörébe kizárólag azon rendőri intézkedések és mulasztások vizsgálata tartozik, melyek az Rtv. IV., V. és VI. fejezetének alkalmazásával összefüggésben, a panaszost érintően merülnek fel. Ennek megfelelően a Testületnek

- a rendőri tevékenység általános elveinek és szabályainak érvényesülése (különösen: intézkedési kötelezettség, arányosság, azonosíthatóság, segítségnyújtási kötelezettség stb.),
- a rendőri intézkedések vagy azok elmulasztása (különösen: igazoltatás, ruházat- csomagjarmű-átvizsgálás, elfogás, előállítás, közlekedésrendészeti intézkedés stb.),
- a kényszerítő eszközök törvényes alkalmazása (különösen: testi kényszer, bilincs, vegyi eszköz, sokkoló, rendőrbot, lőfegyverhasználat, csapaterő alkalmazása, tömegoszlatás stb.),

tekintetében van hatásköre eljárni és az adott intézkedést, cselekményt, vagy mulasztást vizsgálni abból a szempontból, hogy történt-e alapjogi sérelem.

A fentiek alapján nem tartozik a Testület hatáskörébe az a panaszosok által kifogásolt, s véleményük szerint burkolt diszkriminációt megvalósító, az intézkedés helyén élő roma közösségre utaló megjegyzés („S. község egy veszélyes hely, itt olyan emberek vannak”), tekintettel arra, hogy a Testület vizsgálatát az jogosult kezdeményezni, akinek az Rtv. IV., V. és VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása alapvető jogát sértette.

A Testület megjegyzi továbbá, hogy – amellet, hogy a videofelvételen a panaszolt megjegyzés nem hallható – a panaszos által kifogásolt megjegyzésből – egyéb körülmények híján – nem lehet gondolati úton alappal arra következtetni, hogy a rendőrök a megjegyzéssel roma lakosságra utaltak.

A Testület ezért a panaszbeadvány és a rendőrség által rendelkezésre bocsátott dokumentumok alapján vizsgálat tárgyává tette a panaszossal szemben fogantatosított intézkedés jogszerűségét, a szolgálati fellépés módját, valamint az alkalmazott hangnemet.

A fentiek alapján a Testület arra a megállapításra jutott, hogy a rendőri intézkedés érintette a panaszosnak Magyarország Alaptörvénye II. cikkében foglalt emberi

méltóságához, a VI. cikkében foglalt személyes adatok védelméhez, valamint a XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő jogát az alábbiak szerint.

1) A Testület először a panaszosok által kifogásolt, a rendőri intézkedést megelőző megszólítást, valamint a foganatosított intézkedés jogszerűségét vizsgálta.

a) A panaszosok beadványukban előadták, hogy 2012. november 4-én S. községben 22 óra 50 perc körül egy – szolgálati jelleg nélküli – gépkocsi állt meg mellettük, és a sofőr az ablakot letekerve és az autóból kiszólva aziránt érdeklődött, hogy a panaszosok kicsodák és honnan hová tartanak.

A rendőrségi iratok arról számolnak be, hogy r. főörzszászlós gépkocsizó járőrszolgálatot látott el S.község Rendőrőrs illetékességi területén a K. városi Rendőrkapitányság járőrével, r. őrmesterrel, amely során 22 óra 45 perc körül a S. község, K. út 15. szám előtti járdaszakaszon észleltek két személyt, akiknek a hátukon és mellükön is hátzszakok voltak. A gépjárművel melljük érve r. főörzszászlós megállt, letekerte az ablakot, napszaknak megfelelően köszönt, közölte, hogy rendőrök, majd megkérdezte, hogy segíthetnek-e valamiben.

Az Rtv. 13. §-ának (1) bekezdése rendelkezik a rendőr intézkedési kötelezettségéről. A hivatkozott jogszabályhely szerint a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak.

Az Rtv. 29. §-a az igazoltatásra vonatkozóan a következőket tartalmazza.

„A rendőr a feladata ellátása során

a) igazoltathatja azt, akinek a személyazonosságát a közrend, a közbiztonság védelme érdekében, bűnmegelőzési vagy bűnüldözési célból, a tartózkodása jogszerűségének megállapítása céljából, közlekedésrendészeti ellenőrzés során, továbbá az igazoltatott vagy más természetes, illetve jogi személy és egyéb szervezet jogainak védelme érdekében kell megállapítani, valamint

b) az igazoltatott személyt – annak választása szerint – lakcímének, tartózkodási helyének a lakcímet igazoló hatósági igazolvánnyal vagy más alkalmas dokumentummal történő igazolására, vagy a lakcímré, tartózkodási helyre vonatkozó nyilatkozattételre kérheti fel.”

A felvilágosítás kérés szabályait az Rtv. 32 §-a szabályozza, a következők szerint: „A rendőr a feladatának ellátása során bárkihez kérdést intézhet, felvilágosítást kérhet, ha alaposan feltehető, hogy a megkérdezett olyan közlést tehet, amely a rendőri feladatok teljesítéséhez szükséges. A felvilágosítás kérésének idejére a kérdezett személy feltartóztatható. Akitől a rendőr felvilágosítást kér — ha jogszabály másként nem rendelkezik — az általa ismert tényekkel, adatokkal kapcsolatos válaszadást nem tagadhatja meg.”

A rendőrségi jelentésből egyértelműen kiderül, hogy a rendőrök a kései órán két személyt észleltek, akik a hátukon és mellükön is hátzszakot viseltek, a járdán guggoltak, úgy tűnt, mintha keresgélnének valamit a fűben, ezért a járőrök nem tudták mire vélni a viselkedésüket, ezért megszólították őket. A beszélgetés további menete során az eljáró rendőrök azt gondolták, hogy a panaszosok turisták, akik eltévedtek és szerettek volna a panaszosok

segítségére lenni, valamint a környéken előforduló személy elleni erőszakos bűncselekményekre is felhívták a panaszosok figyelmét. A panaszosok a kérdésre (nevezetesen, hogy kik ők és honnan hová tartanak) nem válaszoltak, hanem kérdéssel feleltek, megkérdezték, hogy miért segítenének nekik (a rendőrök) és, hogy ők (a rendőrök) kicsodák. Ezt követően a r. főörzsászlós és a r. őrmester kiszálltak a gépjárműből, a két személyhez léptek, akiknek r. főörzsászlós a napszaknak megfelelően ismételtén köszönt, tisztelgett, közölte a nevét, rendfokozatát, szolgálati helyét és jelvéyszámát, és megkérte a panaszosokat, hogy személyazonosságuk megállapítása céljából az okmányaikat adják át.

A r. főörzsászlós járőrtársa, r. őrmester külön kiemelte jelentésében, hogy arról tájékoztatta a panaszosokat az intézkedés okával kapcsolatban, hogy ahhoz, hogy ő intézkedés alá vonjon valakit, elegendő, hogy este 23 óra körül nagy hátizsákkal a hátán guggol egy kapualjban. A panaszosok azonban ezt nem vették tudomásul, azt firtatták, hogy miért kell őket igazoltatni, mikor nem tettek semmit.

A Testület a fentiek okán úgy ítélte meg, hogy a panaszosok – nem megszokott – viselkedése miatt alappal éltek a felvilágosítás kéréssel a rendőrök. Annak megállapítását, hogy szükség van-e további intézkedésre, nyilvánvalóan csak a kapott válasz birtokában és a panaszosok által tanúsított viselkedés alapján dönthették el a rendőrök. **A Testület megítélése szerint** – annak ellenére, hogy a rendőrségi iratok szerint csak a második kérdés után hangzottak el az azonosítás kellékei – a hangfelvétel során hallható visszautalásra is figyelemmel (milyen körülmények között szólították meg a panaszosokat és mi volt ennek a célja) – **a panaszosokhoz intézett felvilágosítás kérés nem okozott alapjogi sérelmet, ezért nem sérült a panaszosok tisztességes eljáráshoz való joga.** A Testület megállapította továbbá, hogy a közbiztonságot veszélyeztető körülmény észlelése miatt az Rtv. 29. §-ában foglalt közrend, közbiztonság védelme törvényi fordulat alapján **fennállt a rendőrök intézkedési kötelezettsége, és a rendőrség megfelelő jogalap birtokában járt el akkor, amikor a panaszosokkal szemben igazoltatást foganatosított, így azzal nem valósította meg a panaszosok tisztességes eljáráshoz és személyes adatok védelméhez fűződő jogának megsértését.**

2) A panaszosok beadványuk kiegészítésében sérelmezték hogy az eljáró rendőr „rendőri kiléte” egyrészt a szolgálati jelleg nélküli gépjármű miatt nem volt egyértelmű, másrésztől miután a rendőrök közölték, hogy ők rendőrök, a sötét miatt nem tudtak ezen állításról meggyőződni, mivel a rendőrök az egyenruha helyett a panaszosok állítása szerint – a panaszosok feltételezése szerint sötétkék színű – ún. átmeneti szolgálati pulóvert viseltek. A sötét miatt addig, amíg a rendőrök egészen közel nem léptek hozzájuk, nem tudhatták, hogy valóban rendőrök-e. A panaszosok sérelmezték, hogy az igazoltatást végző rendőr ruháján ott volt ugyan az azonosító szám, azonban név, vagy más kitűző nem volt azon elhelyezve, továbbá láthatósági mellényt sem viseltek a rendőrök.

a) A kapitányságvezető 2013. január 15- én kelt levele arról tájékoztatta a Testületet, hogy a rendőrök a járőrszolgálatot valóban szolgálati jelleg nélküli gépjárművel látták el.

A r. főörzsászlós jelentésében arról számolt be, hogy a panaszosok mellé érve a r. főörzsászlós megállt, letekerte az ablakot, napszaknak megfelelően köszönt, közölte, hogy rendőrök, majd ezután kérdezte meg, hogy segíthetnek-e valamiben. Miután a panaszosok a felvilágosítás kérésük ellenére sem válaszolták meg a hozzájuk intézett kérdést, r. főörzsászlós járőrtársával kiszállt a gépjárműből, a panaszosokhoz léptek, akiknek r.

főtörzsászlós a napszaknak megfelelően ismételten köszönt, tisztelgett, közölte a nevét, rendfokozatát, szolgálati helyét és jelvéyszámát, és megkérte a panaszosokat, hogy személyazonosságuk megállapítása céljából az okmányaikat adják át.

A Testület megítélése szerint az a szolgálati jelleg nélküli gépjármű, illetve a sötét miatt a panaszosok az intézkedés legelején valóban nem tudhatták, hogy a mellettük megálló és őket megszólító személyek rendőrök, ugyanakkor a rendőrségi iratok arról számolnak be, hogy a köszönést követően elhangzott, hogy ők rendőrök, ezért **a Testület arra a megállapításra jutott, hogy azzal kapcsolatban, hogy a panaszosok számára csak azt követően volt megállapítható, hogy rendőrökkel állnak szemben, miután a rendőrök kiszálltak a szolgálati jelleg nélküli járműből, a panaszosok tisztességes eljáráshoz való joga nem sérült.**

b) A rendőrök által viselt öltözékkel kapcsolatban a következőket állapította meg a Testület.

A kapitányságvezető levele a rendőrök öltözékével kapcsolatban azt tartalmazta, hogy az intézkedő rendőrök a Magyar Köztársaság Rendőrsége Öltözködési Szabályzatáról szóló 10/2012. (OT. 6.) ORFK utasítás 2. sz. mellékletében szereplő módon 10M mintájú gyakorló öltözetet viseltek, ahogyan az az eligazításukban is szerepelt.

Az Öltözködési Szabályzat szerint az egyenruházat a Rendőrség hivatásos állományának a Rendőrséget irányító miniszter által rendszeresített, egységesen megállapított formájú és színű öltözete, melynek célja az egyenruhát viselő más szervek, valamint a különböző országok rendőrségeinek egymástól való megkülönböztetése, illetve a Rendőrséghez tartozás könnyű felismerhetősége. Az öltözetek típusai a viselési alkalmattól függően többfélék lehetnek, a gyakorló öltözet a hivatásos állomány gyakorló feladatok ellátásakor, valamint meghatározott alkalmakkor viselt ruházata.

Az öltözködési szabályzat 2. számú melléklete szerint az átmeneti időszakban viselt gyakorló öltözet a következőkből áll: szövetsapka (pilotka), sötétkék / szolgálati nyári sapka HŐR felirattal, bevetési póló, sötétkék / pólóing világoskék vagy póló, sötétkék bevetési zubbony, tépőzáras karjelvény (RDR) / határvadász jelvény, tépőzáras (kék rendfokozati jelzés, sötétkék bevetési nadrág, / rendészeti nadrág, vagy sötétkék bevetési huzatruha ; szolgálati derékszíj / rendészeti járőröv, szolgálati nyári zokni, fekete bevetési bakancs / szolgálati bakancs, valamint a szolgálati azonosító jelvény (azonosító szám). Az öltözet minden esetben kiegészül a jó láthatóságot biztosító mellénnyel (08. mintájú jó láthatósági átvetővel), amelynek a viselése kötelező nappal és éjszaka közúti ellenőrzés, valamint közúton és közvetlenül az út mellett folytatott egyéb tevékenység során (bel- és külterületen egyaránt).

A rendőrségi iratok a jó láthatóságot biztosító mellénnyel kapcsolatban nem tartalmaznak információt, csupán azt, hogy a rendőrök az eligazítás során előírt, Öltözködési Szabályzat szerinti gyakorló öltözetet viselték. A Testület megítélése szerint az, hogy az intézkedő rendőr nem viselt jó láthatóságot biztosító mellényt, az jelen esetben nem bír relevanciával, egyrészt azért, mert a rendőri állítás szerint már a panaszosok megszólításakor közölték a panaszosokkal, hogy ők rendőrök, másrészt a panaszosok gyalogosan a járdán közlekedtek, ellenőrzésük nem a járműben, vagy a közúti közlekedés során történt, hanem a járdán, azután, hogy az igazoltatást végrehajtó rendőr ismét köszönt, tisztelgett, közölte a nevét, rendfokozatát, szolgálati helyét és jelvéyszámát.

A Testület gyakorlata alapján továbbá leszögezhető, hogy az intézkedés formai kellékei közül csak azoknak a hiánya vagy elmaradása tekinthető alapjogi sérelem okozására alkalmasnak, amelyek az érintett számára a későbbi jogérvényesítéshez esetlegesen szükséges információt hordoznak (pl. az intézkedő rendőr kilétére, az intézkedés céljára vonatkozó közlés), míg azon kellékek (tisztelgés, köszönés, stb.) elmaradását, amelyek ilyen információt nem tartalmaznak, nem tekinti a Testület alapjogi sérelmet okozó mulasztásnak, ezért **a Testület megállapítása szerint a láthatósági mellény viselésének elmulasztása a panaszosok tisztességes eljáráshoz való jogát nem sértette.**

A panaszosok azt is kifogásolták, hogy az igazoltatást végző rendőr ruházatán nem volt névkitűző elhelyezve, azon csak az azonosító száma szerepelt. (Az intézkedést biztosító másik rendőr vonatkozásában a panaszosok is elismerték, hogy a ruházatát a sötét miatt nem is láthatták, illetőleg a járőr intézkedés során betöltött másodlagos szerepe miatt nem is figyelték annyira az ő öltözetét.)

Mind az Rtv., mind a Szolgálati Szabályzat a név és az azonosító szám közlését – és nem annak ruházaton történő elhelyezését – írja elő, annak viselésére az Öltözködési Szabályzat ad útmutatást, amely viszont a gyakorló esetében nem írja elő a névkitűző használatát, csupán a szolgálati azonosító jelvény (azonosító szám) feltüntetését. Az eset körülményei és a vonatkozó jogszabályi rendelkezések alapján a Testület a névkitűző viselésével kapcsolatban arra a megállapításra jutott, hogy az eljáró rendőr felszerelése nem volt hiányos, így alkalmatlan volt arra, hogy a panaszos oldalán alapjogsértést valósítson meg, ezért **a Testület álláspontja szerint joga e vonatkozásban sem sérült a panaszosok tisztességes eljáráshoz való joga.**

3) A panaszosok kifogásolták, hogy a velük szemben fogantatott intézkedés során az őket igazoltató rendőr nem tett megfelelően eleget azon kötelezettségeinek, amelyek az Rtv. 20. §-ából fakadnak: a panaszosok sérelmezték, hogy a rendőr nem köszönt, nem alkalmazott megfelelő megszólítást, nem tisztelgett, továbbá nem közölte sem a nevét, sem az azonosítószámát, illetve nem jelölte meg az intézkedés célját sem.

Az Rtv. 20. §-a rögzíti a szolgálati fellépés módjára vonatkozó rendelkezéseket, amit a Szolgálati Szabályzat 5. §-a egészít ki. Az Rtv. 20. § (2) bekezdése szerint a rendőr az intézkedés megkezdése előtt minden esetben köteles nevét, azonosító számát, illetve az intézkedés tényét és célját szóban közölni. Ez alól egyetlen eset kivétel, nevezetesen, ha ez a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, ebben az esetben ugyanis az intézkedés befejezésekor kell a fentebb felsoroltakat közölni.

A szolgálati fellépés módjára vonatkozó szabályokat a Szolgálati Szabályzat 5. §-a tovább részletezi.

„5. § (1) Az intézkedést a rendőr – az Rtv. 20. § (2) bekezdésének első mondatában meghatározottak közlését megelőzően – a napszagnak megfelelő köszönéssel, az intézkedés alá vont nemének, életkorának megfelelő megszólítással, ha a rendőr egyenruhát visel, tisztelgéssel kezdi meg. A polgári ruhában intézkedő rendőr az intézkedés megkezdése előtt szolgálati igazolványát és azonosító jelvényét felmutatja.

(2) A rendőri intézkedés eredményességének veszélyeztetésére figyelemmel az (1) bekezdésben meghatározottak intézkedés megkezdését megelőző közlése akkor mellőzhető, ha az ott meghatározott információk előzetes közlése, valamint a szolgálati igazolvány és az

azonosító jelvény felmutatása az intézkedés megtételét lehetetlenné teszi, vagy annak eredményességét aránytalan mértékben veszélyezteti.”

A fent idézett jogszabályhelyek tehát kötelezettségként írják elő a rendőrök részére azt, hogy minden esetben közöljék nevüket és azonosító számukat az intézkedés alá vont személlyel, valamint azt, hogy az intézkedés tényéről és céljáról tájékoztatást nyújtsanak, amelyet főszabályként az intézkedés kezdetekor kell megtenni, vagy azt követően, amennyiben az a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti.

A r. főtörzszászlós jelentésében arról tájékoztatta a Testületet, hogy miután a panaszosok a felvilágosítás kérésük ellenére sem válaszolták meg a hozzájuk intézett kérdést, járőrtársával kiszálltak a gépjárműből, a panaszosokhoz léptek, akiknek r. főtörzszászlós a napszaknak megfelelően ismételten köszönt, tisztelgett, közölte a nevét, rendfokozatát, szolgálati helyét és jelvéyszámát, és megkérte a panaszosokat, hogy személyazonosságuk megállapítása céljából az okmányaikat adják át. Az igazoltatás során a r. főtörzszászlós ismét megkérdezte őket, hogy honnan és hová mennek, mivel nem helybéliek, és a r. főtörzsőrmester újra megkérdezte, hogy segíthet-e nekik. A panaszosok erre továbbra sem voltak hajlandóak nyilatkozni, továbbra is az érdekelte őket, hogy az intézkedésre miért van szükség, illetve elmondták, hogy ők semmilyen törvénybe ütköző cselekményt nem követtek el, csupán egy fűszálon lévő harmatcseppet szerettek volna lefotózni. A r. főtörzszászlós elmondta, hogy S. községben előfordultak már személy elleni erőszakos cselekmények, és a rendőrök szeretnék megelőzni, hogy ilyen jellegű cselekmények áldozatává váljanak a panaszosok. Az intézkedés befejeztével a r. főtörzszászlós újból közölni akarta a nevét és a jelvéyszámát, azonban a panaszosok elmondták, hogy nem szükséges, mert azt megjegyezték.

Az igazoltatást végző r. főtörzszászlós járőrtársa, r. őrmester a jelentésében arról számolt be, hogy az intézkedés befejeztével, amikor r. főtörzszászlós újból közölni akarta a panaszosokkal a nevét és a jelvéyszámát, a panaszosok elmondták, hogy nem szükséges elmondani, mert megjegyezték és az egyenruháról is le tudták olvasni.

A panaszosok által rendelkezésre bocsátott hangfelvétel az intézkedés második felétől – tehát az intézkedés elején megkövetelt azonosítási kötelezettség után – kezdődik, ezért a Testületnek nem állt rendelkezésre olyan információja az intézkedés első felére vonatkozóan, amely kétséget kizáróan bizonyította volna a történeteket. A felvételen kétszer is hallható, hogy a panaszosok adatainak lekérésekor elhangzik, hogy közbiztonsági célból történik az ellenőrzés. Az intézkedés végén, annak lezárultával, amikor r. főtörzszászlós megkérdezi a panaszosokat, hogy most akarják-e tudni, a nevét, azonosítószámát, a panaszosok azt válaszolják, hogy „nem, (hiszen elmondta), megjegyeztük, jó a számmemória”. A kijelentésből azonban nem derül ki, hogy a panaszosok azért jegyezték meg, mert az elhangzott az intézkedés kezdetén, vagy felírták a zsebből előkerült tollal.

A fent ismertetett állítások között meghúzódó, feloldhatatlan ellenét miatt, valamint amiatt, hogy az intézkedést rögzítő hangfelvétel a panaszosok bevallása szerint is az intézkedés második felénél kezdődik, a **Testület megállapítása szerint nem volt megnyugtatóan megállapítható, hogy a jogszabályi előírások szerint azonosították-e magukat az eljáró rendőrök vagy sem, ezért e tekintetben a panaszosok tisztességes eljáráshoz való jogának sérelme nem volt megállapítható.**

Az intézkedés ténye és célja közlése kapcsán viszont **leszögezhető**, hogy egyrésztől panaszosok által a Testület rendelkezésére bocsátott hangfelvétel alapján kétséget kizáróan megállapítható, hogy többször elhangzott a felvételen, hogy közbiztonsági célból történik a panaszosok igazoltatása, valamint a rendőrök körül is írták az intézkedés célját, amikor a panaszosok az intézkedés okát firtatták: egyrésztől tájékoztatták őket, hogy az a tény, hogy késő este a sötétben nagy hátizsákokkal várokoztak egy kapualjban, miközben a panaszos férfi guggolt a fűben, másrésztől a környéken előforduló személy elleni, erőszakos bűncselekmények elegendő okot szolgáltatottak arra, hogy a panaszosokat igazoltassák, ezért a Testület úgy foglalt állást, **hogy az intézkedés ténye és céljának közlése vonatkozásban a panaszosok tisztességes eljárásához való joga nem sérült.**

3) Végezetül a Testület vizsgálata tárgyává tette az intézkedés során elhangzott, a panaszosok által kifogásolt mondatrészeket, valamint az intézkedés során alkalmazott hangnemet.

A panaszosok beadványukban leírták, hogy az igazoltatást során a panaszos nő már tudatában volt annak, hogy panasszal fog élni az intézkedés ellen, ezért a mobiltelefonján bekapcsolta a hangfelvételt, s a panaszos férfi pedig elővett egy cédulát, tollat annak érdekében, hogy felírja az őket igazoltató rendőr azonosítóját, mivel a rendőr az intézkedés elején elmulasztotta azt velük közölni. A panaszos férfi állítása szerint ekkor a rendőr rászólt, hogy „ne turkáljon a zsebeiben, Amerikában ez nem így működne”.

A kapitányságvezető válaszevele arról számol be, hogy az intézkedés során lezajlott, a panaszosok által kifogásolt párbeszéd részletek („S. község egy veszélyes hely, itt olyan emberek vannak”, „Amerikában ez nem így működne....Demokráciában...”, valamint, hogy az igazoltatást végző rendőr felszólította a panaszos férfit, hogy ne turkáljon a zsebében) nem konkrétan/pontosan így hangzott el, ugyanakkor a panaszosok úti céljára vonatkozóan a rendőrök valóban tájékoztatást kértek.

Az intézkedésben részt vevő másik rendőr jelentése az intézkedés stílusára vonatkozóan arról számol be, hogy a panaszosok az egész intézkedés alatt fellengzős hangnemben beszéltek velük, nem akarták megérteni, hogy miért kezdeményeztek velük szemben intézkedést.

A hangfelvételen valóban elhangzik a sérelmezett mondatrész, hogy „Amerikában ez már nem így működne”, és valóban a demokrácia szóval folytatódik a mondat, azonban a mondat nincs befejezve, mert a panaszos férfi közben elmondja, hogy ez itt nem Amerika, nem tudja, hogy ott hogyan működik, de ha itt(hon) így működik, a rendőr legyen szíves erre felhívni a figyelmét. A rendőr szerint ezt minden jogkövető állampolgárnak tudnia kell.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdése értelmében „a rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait”, míg a 11. § (1) bekezdés rögzíti, hogy „a rendőr köteles a szolgálati beosztásában meghatározott feladatait a törvényes előírásoknak megfelelően teljesíteni”.

Az Rtv. 19. § (1) bekezdése kimondja, hogy a jogszabályi előírások végrehajtását szolgáló rendőri intézkedésnek — ha törvény vagy nemzetközi megállapodás másként nem rendelkezik — mindenki köteles magát alávetni, és a rendőr utasításának engedelmeskedni. A rendőri intézkedés során annak jogszerűsége nem vonható kétségbe, kivéve, ha a jogszerűtlenség mérlegelés nélkül, kétséget kizáróan megállapítható.

A tanúsított hangnem tekintetében a Testület utal az Rtv. 2. §-a (1) bekezdésének második mondatával kapcsolatban arra, hogy az intézkedő rendőrökkel – mint a közhatalmi funkciót ellátó szerv tagjaival – szemben minden esetben elvárható az udvarias és kulturált fellépés. A Testület az esettel kapcsolatban a Magyar Köztársaság Rendőrségének Etikai Kódexében (a továbbiakban: Etikai Kódex) foglalt követelményekre is felhívta a figyelmet, amelyek ugyan nem minősülnek jogszabályi előírásoknak, azonban alapjaiban meghatározzák a rendőri hivatás értékeit, és erkölcsi iránymutatásul szolgálnak a rendőrség és az egyes rendőrök számára. Az Etikai Kódex 5. pontja kimondja, hogy „a rendőr a ráruházott hatalom alkalmazása során megfontolt és mértéktartó, intézkedéseit [...] indulatoktól mentesen hajtja végre, kerüli a szükségtelen konfliktusok kialakítását. Nem alkalmaz [...] megalázó bánásmódot és ezt másoktól sem tűri el.”

A hangfelvétel alapján a Testületben az a meggyőződés alakult ki, hogy az igazoltatást végző rendőr nem felsőbbrendű, kioktató stílusban adta elő a véleményét a panaszos férfi zsebében való „matatás” miatt, hanem udvariasan felhívta a figyelmét arra, hogy amikor egy állampolgár rendőri intézkedés alatt áll, köteles annak alávetnie magát, és kerülendő az olyan jellegű mozdulat, mint amelyet a panaszos férfi tanúsított. Az Rtv. 19. § (1) bekezdése alapján az intézkedő rendőrnek joga volt felszólítani a panaszost, akkor is, ha a kifogásolt szövegrész valóban nem helyeselhető. A panaszosok beadványukban elismerik, hogy egyszer sem válaszolták meg a hozzájuk intézett kérdést, akkor sem, amikor a rendőrök közölték, hogy rendőrök, ezért a Testület álláspontja szerint a panaszosok viselkedése is hozzájárult ahhoz, hogy a rendőr tájékoztassa őket a véleménye szerint jogkövető magatartáshoz tartozó viselkedésről. Kiemelendő, hogy a felvételen mindkét fél végig nyugodt és udvarias hangnemet ütött meg a beszélgetés során, még abban az esetben is, amikor a panaszos férfi elmondta a véleményét, hogy vitatja a rendőr által elmondottakat az intézkedés céljával összefüggésben. A hangfelvételt meghallgatva a Testületben az a meggyőződés alakult ki, hogy a panaszos által kifogásolt, szöveggörnyezetéből kiragadott mondat nem volt alapjogsérelem okozásra alkalmas.

Fentiek okán a Testület arra a következtetésre jutott, hogy a rendőrök által használt hangnem tekintetében alapjogi sérelem nem történt, és nem sérült a panaszosok emberi méltóságához való joga.

IV.

Vizsgálata során a Testület megállapította, hogy jogszerű volt a panaszosokkal szemben foganatosított igazoltatás, ezért nem sérült a panaszosok tisztességes eljáráshoz és személyes adatok védelméhez való joga. Ugyanakkor az intézkedő rendőrök szolgálati fellépésével az intézkedés tényének és céljának közlésével - kapcsolatban egyrészt a Testület megállapította, hogy nem történt alapjogi sérelem, másrészt az ellentmondó rendőri és panaszosi állítások okán a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának sérelme nem volt megállapítható. Megállapította továbbá a Testület, hogy az intézkedő rendőrök által alkalmazott hangnem tekintetében a panaszosok emberi méltóságához való joga nem sérült.

Fentiekre tekintettel a Testület az Rtv. 93. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint döntött.

Budapest, 2013. április 10.

Dr. Juhász Imre
elnök

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
előadó testületi tag

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET